

NADAL-2015

Missa de la nit – Catedral de Vic – 25-12-2015

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum... Ens ha nascut un noi que té per nom Príncep-de-pau. Aquest és l'anunci de l'Església, que, com els àngels de la nit de Nadal, ho vol fer arribar a tots els homes de bona voluntat. Però, hem dit pau? On és, aquesta pau que ens porta el Príncep de pau? La realitat sembla molt allunyada d'aquest mot. Donant un cop d'ull als diaris i obrint l'oïda als mitjans de comunicació, són altres els mots que se'ns fan presents: guerres, atemptats, frau, corrupció, discòrdies, divisió, assetjament... i quan veiem i escoltem aquestes realitats s'abat sobre nosaltres com una boirina de desencís i unes nuvolades de pessimisme embolcallen el nostre dia a dia. Però al mateix temps en el nostre cor, com en el de tots els homes, hi ha un desig de pau autèntica, profunda i perpètua. Hem nascut per a viure en pau i per a viure estimant i estimats. La nostra vida no pot pas estar fonamentada en la por i l'odi, en la foscor i la manca de pau. Desitgem la pau. Volem la pau en els nostres cors i en el nostre món.

Tornem a escoltar l'anunci d'aquesta nit: *Ens ha nascut un noi, que té per nom Príncep-de-pau*; així com també el cant dels àngels en la nit de Nadal: *Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que estima el Senyor*. I tot escoltant-ho posem la mirada en aquell infant que ens ha estat donat, com ho feren aquells pastors que, amb temor i respecte, es van anar atansant a l'establia de Betlem, on hi havia aquell nen que l'àngel els havia anunciat. Les seves senyes eren clares: *un nen en bolquers, posat en una menjadora*. Qui pogués ser d'aquells pastors que, amb cor de pobre i mirada d'infant, van poder veure la tendresa del rostre de Jesús, tot just nat! Aquella tendresa en el rostre de Jesús, tot just nat, estimats germans, contemplada per Maria, Josep i els pastors, aquella nit única de Nadal, és la tendresa de Déu etern, que ara s'ha fet visible en la trèmula carn de l'infant. Aquesta és la nostra fe, que en aquesta nit som convidats a revifar: el Pare ric en misericòrdia, Déu etern, en la plenitud del temps, quan estava disposat segons el seu pla de salvació, envià el seu Fill, nascut de Maria, sempre verge, per revelar-nos de manera definitiva el seu amor. En el rostre de Jesús, el qui és el rostre humà de l'amor misericordiós de Déu, hi ha la pau. Fixar la nostra mirada en Jesús és redescobrir-nos estimats de Déu.

Déu, en aquesta nit de Nadal, enviant-nos el seu Fill, fet carn de la nostra carn, per salvar-nos, torna a renovar-nos el seu amor. Solament en aquest rostre podem trobar la pau profunda i veritable en el nostre cor, en els nostres sentiments, en els nostres records. El Fill de Déu s'ha fet home, germà nostre, per poder ser el bon samarità que, com el de la paràbola, ens mira, ens guareix i té cura de nosaltres. Mirem Jesús, però també deixem-nos mirar per ell, perquè ell vol posar la seva mirada misericordiosa sobre nosaltres. El papa Francesc reflexionava: «Aquesta nit santa, en què contemplem el Nen Jesús tot just nat i posat en una menjadora, som convidats a reflexionar: com acollim la tendresa de Déu? ¿Em deixo aconseguir per ell, em deixo abraçar per ell, o li impedeixo que se m'apropi? "Però si jo cerco el Senyor", podríem respondre. Tot i això, el més important no és pas cercar-lo, sinó deixar que sigui ell qui em cerqui, qui em trobi i m'acaroni amb tendresa. Aquesta és la pregunta que el Nen ens fa amb la seva sola presència: permeto que Déu m'estimi?» (Nadal 2014). Germans que heu vingut a celebrar la missa de mitjanit de Nadal, ¿serem tots i cada un de nosaltres capaços de deixar-nos estimar per Déu, d'aquesta manera com Déu estima, amb la bogeria d'amor, amb el seu amor misericordiós? Ell espera la nostra resposta. Donem-la-hi! Sigui quina sigui. Ell espera la nostra resposta. Ell s'ha fet home, s'ha fet infant pobre a Betlem, s'ha fet el signe més pobre de Déu, perquè Déu vol ser estimat, no pas per les seves obres, sinó perquè ens estima abans que nosaltres l'estimem. Som estimats sense cap mèrit nostre, sigui quina sigui la nostra edat, el nostre passat i el nostre present. Ell ens espera sempre, sense cap retret, acollint amb la seva tendresa infinita les nostres fragilitats, les nostres defallences, les nostres caigudes, els nostres pecats.

Necessitem contemplar la tendresa que es manifesta en el rostre de Jesús infant posat a la menjadora, per a poder entendre encara més com és de gran la misericòrdia de Déu a favor nostre, com és de tendre l'amor de Déu per tots i cada un dels homes, més enllà de les nostres misèries i pobreses. Santa Teresa de l'Infant Jesús en el llit del sofriment, molt afeblida per la malaltia, va escriure: «Jo no puc témer un Déu que s'ha fet per mi tan petit... L'estimo!, perquè ell no és res més que amor i misericòrdia» (Teresa de Lisieux, *Darrera notificació epistolar*).

El qui en el Misteri de Nadal manifesta la tendresa de Déu, ho fa també en tota la seva vida. En el seu cor, en els seus gestos, en el seu rostre es fa sempre present la seva relació de Fill amb el Pare. És

ell qui ens va ensenyar a pregar dient: *Abbà, Pare*. I és que en el seu cor hi havia sempre l'actitud pròpia de l'infant que confia en el seu pare. La tendresa que neix de la infància espiritual és la que es manifesta sempre en el rostre de Jesús i en les seves obres. Nosaltres, els qui celebrem el Nadal, hem d'aprendre la lliçó de la tendresa. No hi ha cap altre camí que el de la misericòrdia, per al cristià; un camí que es manifesta en la tendresa, en la sensibilitat per descobrir el que el germà necessita. Cada Nadal és una nova oportunitat per a reprendre el camí d'una relació més i més fraternal. Cada Nadal és una crida a eixamplar el cor a tots els homes. No podem restar tancats en els nostres petits cercles egoistes, quan en el nostre món hi ha tantes persones que esperen ser estimats amb la tendresa que es va fer carn a l'establia de Betlem.

En el món sembla que hi hagi moltes urgències de coses que cal fer. Sempre serà poc el que els homes puguem fer per millorar el nostre món. Però hi ha una urgència per damunt de totes: posar la mirada en Jesús, en qui Déu manifesta plenament la seva misericòrdia. Aquest és el camí de la veritable pau. La pau que el món desitja i cerca, massa vegades lluny de Jesús, el qui és la nostra pau. Aquest és el gran repte que tenim els cristians en el nostre món, enmig de les nostres famílies i conciutadans; el repte de mostrar al món el rostre de la misericòrdia de Déu amb la nostra paraula clara i explícita i amb les nostres obres que parlin sense parlar de la misericòrdia de Déu que hi ha en els nostres cors, perquè tothom pugui trobar la pau que brolla del cor reconciliat amb Déu.

Que sant Josep i santa Maria, Mare de Déu, ens ajudin aquesta nit de Nadal a copsar la tendresa infinita del rostre de Jesús. Que aquesta mirada ens canviï el cor i ens transformi en constructors de pau, amb la força que neix de la certesa que hi ha un amor que no mor mai, l'amor misericordiós de Déu que en aquesta nit s'ha manifestat en la tendresa del rostre de l'Infant Jesús, tot just nat. Amén.